

periode er forbi, at tage Spørgsmaalet op igen til Drøftelse og saa maatte føre Sagen videre frem ad den Vej, Forslaget har anvist. I saa Henseende har det overordentlig meget at sige, at der, naar Tidspunktet til at tage Sagen op paa ny en Gang kommer, ikke bestaar alt for mange Adkomster, som igen udsætte Gennemførelsen af ny Foranstaltninger paa ubegrænset Tid. For at hjælpe hertil vil Mindretallets Regel være meget nyttig, og derfor kan jeg ikke se rettere, end at det vil være heldigt at komme ind paa saadanne Bestemmelser, idet jeg erkender, at naar man sætter Tidsrummet for Adkomstens Gyldighed til 10 Aar, ville de Indvendinger, jeg navnlig havde Vejlighed til at fremtætte ved 1ste Behandling angaaende tidsbegrænsede Adkomster, blive væsentligt forringede. Disse Indvendinger gjaldt nemlig Adkomster med en Gyldighed paa 2 à 3 Aar, hvilken Tid er saa kort, at vedkommende næringsdrivende ikke vil have nogen Opfordring til at indrette Lokaler og andre Midler til Bedriftens Udjærelse saaledes, at de blive forsvarelige.

Under Nr. 7 har Udvalgsflertallet foreslaet en Ændring, der gaar ud paa, at Betingelser for at opnaa Adkomst paa de her omhandlede Næringer skulde være de samme, som den almindelige Næringslovgivning foreskriver for Adkomsten til Næringsdrift i Almindelighed. Jeg tror, at man er kommen for langt bort fra, hvad der kan fordres paa dette Omraade, naar man vil holde sig til Næringslovgivningens almindelige Bestemmelser derom, thi der fordres i Grunden ikke andet, end at vedkommende ikke maa være anset med Straf af Strafarbejde. Vi have i den nugældende Ret Regler, der for Beværtneren gaar bethydeligt videre, nemlig i Loven af 23de Maj 1873, hvori det er bestemt, at den, der skal kunne opnaa Adkomst paa Beværtning, ikke maa være straffet med Fængsel paa Bånd og Brød for nogen i Straffeloven nævnt Forbrydelse og heller ikke for Løsgængeri eller Betleri. Det er altsaa et væsentligt Tilbagekridt fra det nu bestaaende, hvis man vil antage Flertallets Regel. Naar Flertallet vil gaa til dette, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der vil fremkomme et underligt Forhold mellem Reglerne for Opnaaelsen af Adkomst og for Adkomstens Fortabelse. Med Hensyn til Adkomstens Forbrydelse har Udvalgets Flertal foreslaet, at Adkomsten skal forbydes, naar der overgaar vedkommende Straf af Strafarbejde, og endvidere naar han findes skyldig i Rufferi, hvorfor han kan straffes med Fængsel paa Bånd og Brød. Man plejer ellers altid at sætte Betingelserne noget skar-

pere for at opnaa Adkomsten end for at forbyde den, og man maatte da ogsaa ordne det saaledes her, at den, der er straffet for Rufferi, ikke kan faa Adkomst, saa at man navnlig ikke skal faa det Tilfælde ud deraf, som man kan efter Flertallets Regler, at den, der har faaet Adkomst og driver Rufferi og bliver straffet for Rufferi, igen kan løse Adkomst. Under § 21 har Udvalgets Flertal truffet forandrede Bestemmelser med Hensyn til Afdgangen for de beværtningsdrivende til at holde Dans, Billard og Keglebane. Der er navnlig der foreslaet: "For Politiets Tilhyn med eller Ordensoverholdelse ved Dans eller andet i denne Lov omhandlet Forhold maa hverken kræves eller modtages Betaling eller Bederlag af nogen Art". Det er en Bestemmelse, som den ærede Ordfører ogsaa selv indrømmede, egentlig ikke hører hjemme i denne Lov, men som maatte optages i en Lov om Politiet. Det er jo en Forandring i den almindelige Regel, at der betales for ekstraordinær Politihjælp, og det kan ganske vist være uheldigt, naar denne Betaling gaar til en Klasse, hvorover Politimesteren er raadig, saa at han kan benytte den ydede Betaling til Dufører til Politiet, det skal jeg villig erkende, men noget ganske andet er det, at det dog bliver et større Spørgsmaal, om man saaledes skal gaa bort fra, at de, som lægge særlig Vægt paa Politiets Hjælp ved Dans o. s. v., ikke skulle yde et Bederlag til Politiet. Det kunde jo gaa til Kommunens Klasse og vilde saaledes ikke medføre den Virkning, jeg før omtalte. For Københavns Vedkommende spiller det en ikke saa ringe Rolle, at der betales et særligt Bederlag for ekstraordinær Politihjælp, og at vi her paa denne Lov skulle gaa til at forandre dette Forhold, vil jeg meget fravaade. Der er i denne Ændring tilføjet en Bestemmelse, som jeg ikke rigtig forstaar, det hedder: "Hvad der i Love og Politivedtægter er foreskrevet til Opretholdelse af god Orden paa Beværtningssteder, gælder ogsaa med Hensyn til de her omhandlede Forlystelser, selv om de ikke foregaa paa et Beværtningssted". Det er ikke lykkedes mig at faa fat paa den Mening, som jo aabenbart ligger bag ved disse Ord. Saaledes som Ordene lyde, vil det kunne lede til, at endog ogsaa private Baller falde ind under de vedtægtsmæssige Bestemmelser om Dans i offentligt Lokale, dog det kan selvfølgelig ikke være Meningen. Der maa selvfølgelig være tænkt noget andet ved denne Bestemmelse.

Under Nr. 23 findes en lille Ændring til § 6 saalydende: I Stykke 1, Linie 2,